

ПЪРВА ГЛАВА

Райдър и Холдън най-вероятно бяха мъртви. Не знаех кое ме кара да се чувствам по-зле – фактът, че най-накрая признах тази истина пред себе си, или болката в пламналите ми бели дробове. За второто несъмнено сама си бях виновна – тази част от сутрешното ми бягане винаги беше най-тежката, – но днес се навършваше една година, откакто писмата бяха секнали, и макар да се бях заклела да не си мисля най-лошото без причина, с това епистоларно мълчание трудно можеше да се спори.

Сърцето ми изтупка обезверено.

В опит да забележи неприятните мисли под килима, се съсредоточих в това да се добера до края на полянката, без да повърна. Напомпах мускулите на краката си, изтеглих лакти назад и усетих как плитката ми барабани ритмично между лопатките. Само още няколко метра...

Когато най-сетне стигнах до участъка хладна трева, се спрях с олюляване, опирайки длани на коленете, и вдишах дълбоко. Носеха се характерните за Кехлибареното кралство миризми – на утринна роса и горящи дърва от близко огнище, съчетани със свежите землисти нотки на бавно гниеща шума.

Но въпреки дълбоките вдишвания ми причерня пред очите и се строполих по гръб на земята, а тежестта на тялото ми смачка листата отдолу с удовлетворително хрущене. Полянката беше осеяна с тях – последните останки от зимата.

Преди година, в нощта преди всички мъже в градчето ни да бъдат свикани да се бият за кралството, със семейст-

вото ми се събрахме на тревистото хълмче зад нашата къща. За последен път гледахме заедно как розовеещият залез избледнява като синина зад нашето градче Абингтън. После с Холдън се бяхме промъкнали на същата тази полянка и се бяхме престорили, че двамата с брат ми Райдър няма да заминат.

Че един ден ще се върнат.

Биха камбаните на градския площад – далечни, но достатъчно ясни да ме изтръгнат от меланхоличния спомен. Надигнах се и седнах, а чорлавата ми коса вече се беше напълнила и с листа и клечки. Щях да закъснея. Пак.

Камъните го взели.

Или по-скоро, *мамка му*. Изправих се с гримаса. Опитвах се по-рядко да ругая деветте Свети скъпоценни камъка, които изграждаха ядрото на континента. Не че ме притесняваше да проклинам божествения произход на Равнодолия, но мразех силата на навика, придобита през детството ми в Кехлибареното кралство, където боготворяха Камъните най-усърдно.

Затичах се обратно през горичката, надолу по пътеката зад къщата ни и към градчето, което тъкмо се пробуждаше. Докато бързах по улички, широки едва колкото двама души да се разминат, в мен се промъкна потискаща мисъл. *Едно време Абингтън притежаваше далеч повече чар.*

Поне в спомените ми беше очарователен. Калдъръмените улички, някога пометени и гъмжащи от улични музиканти и пътуващи търговци, сега бяха зарити от боклук и изоставени. От разнородните тухлени сгради, покрити с пълзящи растения и огрявани от премигващи фенери, сега бяха останали само рушащи се останки – изоставени, обгорени или изпотрошени, ако не и трите едновременно. Все едно гледаш как гние сърцевината на ябълка – с времето се спаружва все повече, докато един ден от нея просто не остава нищо.

Потръпнах както от тези мисли, така и от времето. Да се надяваме, че хладният въздух е поизсушил потта от челото ми; Нора не обичаше потни чираци. Когато бутнах скърцащата врата, ме лъхна на етанол и стипчива мента. Любимият ми аромат.

– Арвен, ти ли си? – подвикна Нора и гласът ѝ отекна в коридора на лечебницата. – Закъсна. Гангрена на господин Дойл се влошава. Може да си изгуби пръста.

– Кое да си изгубя? – изписка мъжки глас иззад една завеса.

Хвърлих смразяващ поглед на Нора и се мушнах в импровизираната стаичка, отделена с памучни чаршафи.

Камъните го взели.

Господин Дойл, възрастен плешив мъж с огромно чело и уши, лежеше в леглото и притискаше ранената си ръка като откраднат десерт, който някой се опитва да му вземе.

– Нора само се шегува – успокоих го, докато си придърпвах стол. – Това просто е забавното ѝ и особено професионално чувство за хумор. Ще се погрижа всичките ви пръсти да си останат по местата, обещавам.

Със скептично изсумтяване господин Дойл ми подаде ръката си и се заех внимателно да отстранявам слоевете гниеща кожа.

Силите ми затрепкаха във връхчетата на пръстите, нетърпеливи да помогнат. Не бях сигурна дали ще се нуждая от тях днес; обичах педантичната работа, а и гангрена беше сравнително рутинно оплакване.

Но нямаше да си простя, ако наруша обещанието си към киселия господин Дойл.

Прикрих едната си ръка с другата, сякаш не искам да види колко страшно е нараняването му – бях станала много изобретателна, щом се наложи да прилагам силите си върху пациентите. Господин Дойл затвори очи и облегна

глава назад, и аз позволих от пръстите ми да се процедят няколко капки чиста светлина, като сок от лимон.

Разяждащата се плът се затопли и порозовя отново, възстановявайки се пред очите ми.

Бях добра лечителка. Даже страхотна. Имах стабилна ръка, издържах на напрежение и никога не се погнусявах при вида на нечии вътрешности. Но също така умеех да лекувам по начини, на които друг не би могъл да ме научи. Силата ми представляваше пулсираща, нетърпелива светлина, която се изливаше от дланите ми и се просмукваше в околните, разпространявайки се във вените и кръвоносните им съдове. Можех да залепя счупена кост, да вдъхна цвят на изнурено от грипа лице, да зашия дълбока рана без помощта на игла.

Само че това не беше обикновено вещерство. В нашия род нямаше вещици или вещиери, а дори и да имаше, когато използвах силите си, не се налагаше да произнасям заклинания, последвани от полъх на вятъра или статично електричество. Вместо това дарбата ми извираше от тялото и всеки път изцеждаше енергията ми, физическа и психическа. Вещиците умееха да правят безброй магии с помощта на подходящи гримоари и обучение. Моите способности се изразходваха, ако прекаля с тях, и ме докарваха до пълно изтощение. Понякога им бяха нужни дни, за да се възстановят напълно.

Първия път, когато се изцедих, за да помогна на жертва на особено жестоко изгаряне, си помислих – с несравнима смесица от облекчение и ужас, – че дарбата ми е изчезнала завинаги. Когато най-сетне се върна, си казах, че съм благодарна. Благодарна, задето докато растях, покритата със синини, или пък крайниците ми се изкривяваха под странни ъгли, успях да се излекувам, преди майка, брат ми или сестра ми да забележат какво е сторил пастрокът ми. Благодарна, че съм в състояние да помогна на хората

около мен, които страдат. Благодарна и че тази работа ми носи приличен доход в тежки времена като сегашните.

– Готово, господин Дойл, като нов сте.

Възрастният мъж ми отправи беззъба усмивка.

– Благодаря ти. – После се наведе заговорнически. – Не мислех, че ще успееш да го спасиш.

– Наранявате ме с това ваше недоверие – подкачих го.

Той се изнесе плахо от стаята, а аз го последвах в коридора. Щом си тръгна, Нора ми се закани с глава.

– Какво?

– Прекаляваш с остроумията – смъмри ме тя, но устните ѝ се извиха в усмивка.

– Облекчение е пациентът да не е на прага на смъртта. – Направих гримаса. Всъщност господин Дойл си беше доста възрастен.

Нора само изсумтя и се съсредоточи върху марлите в ръцете си. Аз се мушнах обратно при кушетките и се заех да дезинфекцирам хирургическите инструменти. Трябваше да се радвам колко малко пациенти имаме днес, но от тишината ме присвиваше стомах.

Лекуването ме разсейваше от мислите за брат ми и Холдън. Помагаше да потисна кипящото в стомаха ми нещастие от липсата им. Също като бягането, лекуването на хора беше вид медитация, която усмиряваше глъчката в мозъка ми.

Тишината постигаше обратното.

Все пак никога не съм очаквала да изпадна във възторг от случай на гангрена, но изглежда, тези дни ме радваше всичко, което не води до неизбежна смърт. Естествено, повечето пациенти бяха войници – окървавени, насинени и изпотрошени от битката – или съседни, които познавам цял живот и които се стопяваха от паразитите в жалките останки от храна, до които успяваха да се доберат. Все пак тази съдба беше за предпочитане пред гладна смърт. С па-

разитите можехме да се справим в лечебницата. С неспирния глад обаче – не.

И сред всичката тази болка и страдания, изгубените близки, разрушените домове – все още си оставаше загадка защо Ониксовото кралство изобщо беше започнало война с нас. Нашият крал Гарет не беше славна фигура за учебниците по история, а земите на Кехлибара бяха известни единствено със своята реколта. Същевременно кралства като Гранатовото изобилстваха от богатства и скъпоценности. Перлените планини си имаха древните ръкописи и най-търсените учени на континента. Даже Опаловите територии, със своите пивоварни и недокоснатата земеделска земя, или Хризолитовите провинции с блестящите си пещери, пълни със скрити съкровища, биха били по-подходяща отправна точка за постепенно завземане на властта в цяла Равнодолия. Но досега всяко друго кралство беше оставено невредимо – и Кехлибареното само се мъчеше да удържи нещата така.

Въпреки всичко никой друг не се биеше редом с нас.

В същото време Ониксовото кралство тънеше в богатства, скъпоценности и злато. То притежаваше най-обширната територия, най-забележителните градове – или поне така бях чувала – и най-голямата армия. Това обаче не им беше достатъчно. Кралят им Кейн Рейвънуд беше завоевателски настроен и просто ненаситен. И още по-лошо, беше ненужно жесток. Често заварвахме генералите си провесени за някой крайник, понякога одрани или разпънати на кръст. Той все грабеше и грабеше, и грабеше, докато в нищожното ни кралство почти не остана с кого да се бие, а после започна да причинява болка за развлечение. Отрязваше краката на хората от коленете, ръцете от лактите или пък ушите, просто ей така.

ПЪРВА ГЛАВА

Райдър и Холдън най-вероятно бяха мъртви. Не знаех кое ме кара да се чувствам по-зле – фактът, че най-накрая признах тази истина пред себе си, или болката в пламналите ми бели дробове. За второто несъмнено сама си бях виновна – тази част от сутрешното ми бягане винаги беше най-тежката, – но днес се навършваше една година, откакто писмата бяха секнали, и макар да се бях заклела да не си мисля най-лошото без причина, с това епистоларно мълчание трудно можеше да се спори.

Сърцето ми изтупка обезверено.

В опит да забележи неприятните мисли под килима, се съсредоточих в това да се добера до края на полянката, без да повърна. Напомпах мускулите на краката си, изтеглих лакти назад и усетих как плитката ми барабани ритмично между лопатките. Само още няколко метра...

Когато най-сетне стигнах до участъка хладна трева, се спрях с олюляване, опирайки длани на коленете, и вдишах дълбоко. Носеха се характерните за Кехлибареното кралство миризми – на утринна роса и горящи дърва от близко огнище, съчетани със свежите землисти нотки на бавно гниеща шума.

Но въпреки дълбоките вдишвания ми причерня пред очите и се строполих по гръб на земята, а тежестта на тялото ми смачка листата отдолу с удовлетворително хрущене. Полянката беше осеяна с тях – последните останки от зимата.

Преди година, в нощта преди всички мъже в градчето ни да бъдат свикани да се бият за кралството, със семейст-

вото ми се събрахме на тревистото хълмче зад нашата къща. За последен път гледахме заедно как розовеещият залез избледнява като синина зад нашето градче Абингтън. После с Холдън се бяхме промъкнали на същата тази полянка и се бяхме престорили, че двамата с брат ми Райдър няма да заминат.

Че един ден ще се върнат.

Биха камбаните на градския площад – далечни, но достатъчно ясни да ме изтръгнат от меланхоличния спомен. Надигнах се и седнах, а чорлавата ми коса вече се беше напълнила и с листа и клечки. Щях да закъснея. Пак.

Камъните го взели.

Или по-скоро, *мамка му*. Изправих се с гримаса. Опитвах се по-рядко да ругая деветте Свети скъпоценни камъка, които изграждаха ядрото на континента. Не че ме притесняваше да проклинам божествения произход на Равнодолия, но мразех силата на навика, придобита през детството ми в Кехлибареното кралство, където боготворяха Камъните най-усърдно.

Затичах се обратно през горичката, надолу по пътеката зад къщата ни и към градчето, което тъкмо се пробуждаше. Докато бързах по улички, широки едва колкото двама души да се разминат, в мен се промъкна потискаща мисъл. *Едно време Абингтън притежаваше далеч повече чар.*

Поне в спомените ми беше очарователен. Калдъръмените улички, някога пометени и гъмжащи от улични музиканти и пътуващи търговци, сега бяха зарити от боклук и изоставени. От разнородните тухлени сгради, покрити с пълзящи растения и огрявани от премигващи фенери, сега бяха останали само рушащи се останки – изоставени, обгорени или изпотрошени, ако не и трите едновременно. Все едно гледаш как гние сърцевината на ябълка – с времето се спаружва все повече, докато един ден от нея просто не остава нищо.

Потръпнах както от тези мисли, така и от времето. Да се надяваме, че хладният въздух е поизсушил потта от челото ми; Нора не обичаше потни чираци. Когато бутнах скърцащата врата, ме лъхна на етанол и стипчива мента. Любимият ми аромат.

– Арвен, ти ли си? – подвикна Нора и гласът ѝ отекна в коридора на лечебницата. – Закъсна. Гангрена на господин Дойл се влошава. Може да си изгуби пръста.

– Кое да си изгубя? – изписка мъжки глас иззад една завеса.

Хвърлих смразяващ поглед на Нора и се мушнах в импровизираната стаичка, отделена с памучни чаршафи.

Камъните го взели.

Господин Дойл, възрастен плешив мъж с огромно чело и уши, лежеше в леглото и притискаше ранената си ръка като откраднат десерт, който някой се опитва да му вземе.

– Нора само се шегува – успокоих го, докато си придърпвах стол. – Това просто е забавното ѝ и особено професионално чувство за хумор. Ще се погрижа всичките ви пръсти да си останат по местата, обещавам.

Със скептично изсумтяване господин Дойл ми подаде ръката си и се заех внимателно да отстранявам слоевете гниеща кожа.

Силите ми затрепкаха във връхчетата на пръстите, нетърпеливи да помогнат. Не бях сигурна дали ще се нуждая от тях днес; обичах педантичната работа, а и гангрена беше сравнително рутинно оплакване.

Но нямаше да си простя, ако наруша обещанието си към киселия господин Дойл.

Прикрих едната си ръка с другата, сякаш не искам да види колко страшно е нараняването му – бях станала много изобретателна, щом се наложи да прилагам силите си върху пациентите. Господин Дойл затвори очи и облегна

глава назад, и аз позволих от пръстите ми да се процедят няколко капки чиста светлина, като сок от лимон.

Разяждащата се плът се затопли и порозовя отново, възстановявайки се пред очите ми.

Бях добра лечителка. Даже страхотна. Имах стабилна ръка, издържах на напрежение и никога не се погнусявах при вида на нечии вътрешности. Но също така умеех да лекувам по начини, на които друг не би могъл да ме научи. Силата ми представляваше пулсираща, нетърпелива светлина, която се изливаше от дланите ми и се просмукваше в околните, разпространявайки се във вените и кръвоносните им съдове. Можех да залепя счупена кост, да вдъхна цвят на изнурено от грипа лице, да зашия дълбока рана без помощта на игла.

Само че това не беше обикновено вещерство. В нашия род нямаше вещици или вещири, а дори и да имаше, когато използвах силите си, не се налагаше да произнасям заклинания, последвани от полъх на вятъра или статично електричество. Вместо това дарбата ми извираше от тялото и всеки път изцеждаше енергията ми, физическа и психическа. Вещиците умееха да правят безброй магии с помощта на подходящи гримоари и обучение. Моите способности се изразходваха, ако прекаля с тях, и ме докарваха до пълно изтощение. Понякога им бяха нужни дни, за да се възстановят напълно.

Първия път, когато се изцедих, за да помогна на жертва на особено жестоко изгаряне, си помислих – с несравнима смесица от облекчение и ужас, – че дарбата ми е изчезнала завинаги. Когато най-сетне се върна, си казах, че съм благодарна. Благодарна, задето докато растях, покритата със синини, или пък крайниците ми се изкривяваха под странни ъгли, успях да се излекувам, преди майка, брат ми или сестра ми да забележат какво е сторил пастрокът ми. Благодарна, че съм в състояние да помогна на хората

около мен, които страдат. Благодарна и че тази работа ми носи приличен доход в тежки времена като сегашните.

– Готово, господин Дойл, като нов сте.

Възрастният мъж ми отправи беззъба усмивка.

– Благодаря ти. – После се наведе заговорнически. – Не мислех, че ще успееш да го спасиш.

– Наранявате ме с това ваше недоверие – подкачих го.

Той се изнесе плахо от стаята, а аз го последвах в коридора. Щом си тръгна, Нора ми се закани с глава.

– Какво?

– Прекаляваш с остроумията – смъмри ме тя, но устните ѝ се извиха в усмивка.

– Облекчение е пациентът да не е на прага на смъртта. – Направих гримаса. Всъщност господин Дойл си беше доста възрастен.

Нора само изсумтя и се съсредоточи върху марлите в ръцете си. Аз се мушнах обратно при кушетките и се заех да дезинфекцирам хирургическите инструменти. Трябваше да се радвам колко малко пациенти имаме днес, но от тишината ме присвиваше стомах.

Лекуването ме разсейваше от мислите за брат ми и Холдън. Помагаше да потисна кипящото в стомаха ми нещастие от липсата им. Също като бягането, лекуването на хора беше вид медитация, която усмиряваше глъчката в мозъка ми.

Тишината постигаше обратното.

Все пак никога не съм очаквала да изпадна във възторг от случай на гангрена, но изглежда, тези дни ме радваше всичко, което не води до неизбежна смърт. Естествено, повечето пациенти бяха войници – окървавени, насинени и изпотрошени от битката – или съседни, които познавам цял живот и които се стопяваха от паразитите в жалките останки от храна, до които успяваха да се доберат. Все пак тази съдба беше за предпочитане пред гладна смърт. С па-

разитите можехме да се справим в лечебницата. С неспирния глад обаче – не.

И сред всичката тази болка и страдания, изгубените близки, разрушените домове – все още си оставаше загадка защо Ониксовото кралство изобщо беше започнало война с нас. Нашият крал Гарет не беше славна фигура за учебниците по история, а земите на Кехлибара бяха известни единствено със своята реколта. Същевременно кралства като Гранатовото изобилстваха от богатства и скъпоценности. Перлените планини си имаха древните ръкописи и най-търсените учени на континента. Даже Опаловите територии, със своите пивоварни и недокоснатата земеделска земя, или Хризолитовите провинции с блестящите си пещери, пълни със скрити съкровища, биха били по-подходяща отправна точка за постепенно завземане на властта в цяла Равнодолия. Но досега всяко друго кралство беше оставено невредимо – и Кехлибареното само се мъчеше да удържи нещата така.

Въпреки всичко никой друг не се биеше редом с нас.

В същото време Ониксовото кралство тънеше в богатства, скъпоценности и злато. То притежаваше най-обширната територия, най-забележителните градове – или поне така бях чувала – и най-голямата армия. Това обаче не им беше достатъчно. Кралят им Кейн Рейвънуд беше завоевателски настроен и просто ненаситен. И още по-лошо, беше ненужно жесток. Често заварвахме генералите си провесени за някой крайник, понякога одрани или разпънати на кръст. Той все грабеше и грабеше, и грабеше, докато в нищожното ни кралство почти не остана с кого да се бие, а после започна да причинява болка за развлечение. Отрязваше краката на хората от коленете, ръцете от лактите или пък ушите, просто ей така.